

Алимъ бѣше на около шестъ години.

— Имашъ ли братя, сестри? . . . — разпитваше го тя по пѣтя за паланката Абдалахъ.

— Да . . . По-голѣмъ братъ — Мохамедъ и Айша — сестра ми . . .

— Ти обичашъ ли ги, Алиме? . . .

Момчето ококори очички и очудено пошѣпна:

— Не знамъ! . . .

Мери знаеше околността и паланката Абдалахъ, която не бѣше далеко отъ мѣстото на тѣхната срѣща. . . . Слѣдъ нѣколко минути тя дойде до първия бѣденъ бордей на паланката. Бордейтъ бѣше на половина въ земята. Около него лежахъ купища сметъ.

— Ето нашата кжща! . . . — каза Алимъ. — Тука живѣемъ . . .

II.

Кждѣ живѣеше Алимъ.

Въ бѣдния бордей, кждѣто живѣеше сѣмейството на малкия Алимъ, бѣше мрачно, влажно и непривѣтливо.

Мургавата красива Янима, мѣсѣше тѣсто въ дълбоки нощви. Нейната дъщеря, сестрата на Алима, Айша, седѣше на пода и рѣшеше косата си, а братѣтъ на Алима, Мохамедъ, седѣше тихо въ жгъла.

— Ето вашето момче, — каза Мери, като се обърна къмъ Янима.

Алимъ се хвърли къмъ майка си, която му каза навъсено:

— Кждѣ се губишъ? И още цѣлъ изцапанъ. . . . Почакай, почакай, ще се върне баща ти, — ще ти плати за това! . . .

Мери се възмути.

— Какъ не те е срамъ, Янимо, — остро каза тя, — дѣтето е болно, а ти го гълчишъ и го плашишъ съ баща му. . . .

Сълзи заблестѣха на очитѣ на Янима, и тя каза на Мери:

— Ахъ, добра госпожа, какво ли мога да сторя азъ? . . . Та азъ не мога да защита нито себе си, ни